

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 48/2016
27.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.М., због кривичног дела оштећење поверилаца из члана 237. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Г.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К бр. 72/14 од 18.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/15 од 23.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, па **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву К бр. 72/14 од 18.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/15 од 23.10.2015. године, само у погледу правне оцене дела, тако што Врховни касациони суд радње окривљеног М.М. ближе описане у ставу 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело оштећење поверилаца у покушају из члана 237. став 2. у вези члана 30. Кривичног законика и за то дело **ОСУЂУЈЕ** окривљеног М.М. на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 18.11.2011. године до 25.04.2012. године, док у осталом непреиначеном делу наведена пресуда остаје неизмењена.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К бр. 72/14 од 18.06.2015. године окривљени М.М. је ставом I изреке пресуде оглашен кривим због кривичног дела оштећење поверилаца из члана 237. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 18.11.2011. године до 25.04.2012. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15

дана од дана правноснажности пресуде, док је о висини осталих трошкова одлучено да се одлучи посебним решењем.

Ставом II изреке првостепене пресуде окривљени М.М. је на основу члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачке 1. и 4. у вези члана 61. КЗ. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу а предлог РЈТ о изрицању окривљеном мере безбедности забране вршења позива, делатности и свих дужности везаних за располагање, коришћење, управљање или руковођење туђом имовином, одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/15 од 23.10.2015. године жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву и браниоца окривљеног су одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против става I изреке правноснажне пресуде Вишег суда у Краљеву К бр. 72/14 од 18.06.2015. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/15 од 23.10.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.М., адв. Г.П., због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП, и то погрешне примене закона - члан 237. став 2. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, а затим одреди одлагање извршења правноснажне пресуде.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао јавног тужиоца и браниоца окривљеног јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке, па је на седници већа размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и на основу оцена навода и предлога, нашао:

Бранилац окривљеног М.М., како то произилази из образложења захтева, указује да је на штету окривљеног повређен закон и то одредба члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе и за које је окривљени оглашен кривим у ставу I изреке првостепене пресуде, примењен закон који се не може применити. Бранилац сматра да је радња кривичног дела оштећење поверилаца из члана 237. став 2. Кривичног законика остала у покушају, јер до оштећења поверилаца није дошло, па како је у питању последично кривично дело, нема ни последице.

Изнети наводи браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда су основани, а из следећих разлога:

У чињеничном опису радње извршења кривичног дела оштећење поверилаца из члана 237. став 2. КЗ датом у ставу I изреке првостепене пресуде,

наведено је да је окривљени М.М. дана 11.11.2010. године поступајући „као одговорно лице у предузећу, знајући да је његово предузеће постало неспособно за плаћање, у намери да изигра или оштети повериоце саставио лажни уговор на тај начин што је као власник и директор предузећа „Б.“ из Р., које предузеће је постало неспособно за плаћање ... закључио неистинити уговор о купопродаји непокретности, по ком уговору предузеће „Б.“ ДОО из Р. продаје предузећу „Д.“ ДОО из Р. које је он основао ... једну зграду угоститељства у Р., зграда број 1, ... на кат. парцели број 435/1 КО Р. ..., са правом коришћења ове кат. парцеле, што у стварности представља хотел „П.“ у уговору није означио купопродајну цену, неистинито унео да је уговор закључен 25.06.2010. године, уговор је оверен у Судској јединици Рашка Ов бр. 2614/2010 дана 11.11.2010. године, закључио анекс овог уговора у коме је као датум закључења наведен 25.06.2010. године, у коме је уговорено да је купопродајна цена једнака књиговодственој вредности ове непокретности и износи 21.000.000,00 динара, знајући при том да је Привредни суд у Краљеву решењем Ст. 74/2010 од 09.11.2010. године отворио стечајни поступак над предузећем „Б.“ и да је решење о отварању стечајног поступка истакнуто на огласној табли суда дана 11.11.2010. године, свестан да на овакав начин умањује имовину предузећа „Б.“ које чини стечајну масу и да ће закључењем оваквог уговора изиграти, односно оштетити повериоце у поступку намирења из стечајне масе, што је и хтео“.

Наведеним чињеничним описом је јасно означена радња одговорног лица у правном лицу-састављање лажног уговора, са знањем да је правно лице претходно постало неспособно за плаћање, као и намера оштећења поверилаца у стечајном поступку, али није описана последица – наступање штете за повериоце.

Да би кривично дело оштећење поверилаца из члана 237. став 2. ЗКП према његовом законском опису, било извршено, потребно је и да је наступила последица у виду оштећења поверилаца.

Према одредби члана 30. Кривичног законика покушај кривичног дела постоји када „ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши ...“, односно на субјективном плану увек мора постојати умишљај а на објективном да је извршење кривичног дела започето тј. да је дошло до предузимања радње извршења али да је последица изостала.

У конкретном случају, у изреци првостепене пресуде описана је радња и намера, али није описана последица – наступање штете за повериоца, па је, сходно таквом опису, кривично дело остало у покушају.

Следствено изложеном, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд, а затим и другостепени суд потврђивањем првостепене пресуде применио закон који се у конкретном случају не може применити када је радње окривљеног ближе описане у ставу I изреке првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело оштећење поверилаца из члана 237. став 2. КЗ и тиме учинили

повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се основано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

С`тога је Врховни касациони суд у односу на ову повреду - члан 439. тачка 2) ЗКП, уважио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и преиначио првостепену пресуду у ставу I изреке у погледу правне оцене дела, тако што је наведну противправну радњу окривљеног М.М. правно квалификовао као кривично дело оштећење поверилаца у покушају из члана 237. став 2. у вези члана 30. КЗ, налазећи да се у истој стичу сва законска обележја, како објективне, тако и субјективне природе, тог кривичног дела.

Имајући у виду измењену правну квалификацију у ставу I изреке првостепене пресуде Врховни касациони суд је одлучио и о кривичној санкцији, па је узимајући у обзир околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције у смислу члана 54. КЗ а које су утврђене правноснажном пресудом и нису предмет побијања захтева за заштиту законитости, окривљеног М.М. осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у коју му је применом члана 63. КЗ урачунато и време проведено у притвору почев од 18.11.2011. године до 25.04.2012. године, налазећи да ће овако изреченом казном бити остварена законом прописана сврха кажњавања. У осталом непреиначеном делу првостепена пресуда је остала неизмењена.

С`тога је Врховни касациони суд, из изнетих разлога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на истакнуту повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП усвојио као основан и на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

За председника већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.